

ХРИСТО ПОЩАКОВ ИЗУМИТЕЛНОТО ПРЕРАЖДАНЕ

chitanka.info

Алекс усети че отново се подмокря в леглото, напоследък неконтролируемостта на органите му ставаше обичайно. Вече на няколко пъти бе имал и по-тежки случаи, със всеки изминал ден положението му се влошаваше. Беше все още наред с ума си, но се чувстваше съвсем безполезен. Сърцето му бе здраво, но усилията му само поддържаха неговото разпадащо се, осемдесет и четири годишно тяло, което упорито не желаше да прекрати съществуването си.

Той се замисли за лошата си съдба. Децата му го бяха захвърлили в този старчески дом и почти не се интересуваха от него. Поради възрастта му, лекарите също го бяха отписали. Не разполагаше със средства за скъпи лекарства, а и да ги имаше, кой знае дали щяха да му помогнат. Възможните илюзии отдавна го бяха напуснали, впрочем това бе станало още след развода му, преди повече от трийсет години. Алекс си представи с кого ще се срещне на оня свят, ако такъв наистина съществуваше. Предполагаемо щеше да бъде посрещнат от най-близките си, но той нямаше такива. Беше израснал в сиропиталище, не сполучи с добри приятели и му бе интересно да разсъждава с кого наистина би могъл да се види. Може би с една смахната леля, която посети веднъж в лудницата и тя непрекъснато му се усмихваше. Кой знае? Не се сети за никой друг.

Докато здравата санитарка злобно оправяше нанесените върху постелките на леглото поражения, умореният, захвърлен върху близкия стол стар човек, продължаваше да мисли. Представи си скапаното си сбръчкано тяло и остатъците от бели коси, които не бе виждал в огледалото от години. И взе решението. Изглежда бе настъпило времето да приключи с мъките и собствената си безполезност, да се опита да се отърве от жалкото си съществуване, наречено живот. Но как? Евтаназията бе забранена със закон в страната му, а и той нямаше причини да я поиска. Никой нямаше да го убие, само поради факта, че вече е много стар.

Алекс погледна крадливо към количката на санитарката, която съдържаше паничка с набор от обичайни лекарства, но тя се намираше твърде далеч от него. Дори да успееше да вземе шепа от тях, ефектът от изпиването им щеше да бъде непредсказуем. Беше възможно да бързо да промият вътрешностите му и после да мине на още по-строг режим. Тази идея се отхвърляше. В малката стаичка нямаше нищо остро, а храненето се извършваше под надзора на едрата като мечка

жена, която дори не му проговаряше. Скриването на пласмасов нож също бе невъзможно. Какво друго? Погледът му внезапно се спря върху шнура на нощната лампа, чиито щепсел влизаше в контакта под нивото на леглото.

Устата на Алекс Блитнер се разтегна в немощна усмивка. Санитарката приключи със смяната на чаршафа, опънат върху непромокаемата постеля на матрака, подхвана кльощавото му тяло и го хвърли като перце върху него.

— Какво толкова си се ухилил, пиклив кретен! — изсъска тя преди да излезе от стаята, с риск да бъде глобена от управата на старческият дом.

През същата вечер, Алекс извади щепсела от розетката и започна да се бори с изолацията на шнура. Не беше лесно да я захапва и дъвче с изкуствените си зъби. След около час усилия, инструментът за самоубийство беше готов. Той уви около китките си оголения проводник, усука краищата му и с доста голям трепет пхна щепсела в гнездото му. Проклетото му сърце трябваше да спре да бие.

Той успя с намерението си, но попадна не точно там, където очакваше. Липсата на „файлове“, за близки души? в „компютъра“ на световния разум, предизвика объркване в програмата и го отпрати в чужд континуум, предназначен за разумни същества от друга галактика, отдалечена на милиони светлинни години от нашата. Алекс Блитнер се озърна и с недоумение установи, че около него се мотаят някакви невъзможни същества, които не приличаха на нищо видяно досега. Той беше възвърнал човешкият си вид и изглеждаше като странна птица, кацнала всред море от нокти, пипала, огромни очи и други непознати органи, за които нямаше представа за какво служат.

— Този пък откъде се взе — прелетя до него едно от по-големите от тях и почеса двете перки, които стърчаха от подобие то му на глава.

Най-странното беше, че Алекс го разбра напълно. Изглежда че в различните континууми, Творецът беше унифицирал езиците. Звуците не се чуваха, но мисълта синхронно течеше с отварянето на озъбения отвор, който се намираше върху ръбатата буца, с която завършваше туловището на странния изрод и би трябвало да замества глава. Страничните отвори в нея наподобяваха хриле.

— И аз не зная — отвърна объркания човек. — Това тук рай ли е или ад?

— Какви ги приказва това нещо — доближи се друг, по-малък по размер индивид, който държеше в ноктестите си лапи някакви дрънкулки.

— Най-интересното е, че изобщо може да общува с нас — отвърна му първоначално пристигналият. — Ти какво си? — обърна се той към Алекс.

— Човек — отвърна скромно запитаният и изтръска несъществуваща прашинка от черния си костюм, с който се бе оженил на трийсет и три годишна възраст. — И аз искам да ви попитам същото.

— Ние сме квакси, представители на най-великата нация, която някога е съществувала в космоса.

— Още ли я има? — попита невинно Алекс.

— Какви ги дрънка тоя? — запита гневно чудовището с дрънкулките. — Ако бяхме на Ромуелденитратривана, досега да съм го изял с парцалите. Но тук това е невъзможно.

— Попитах те как попадна при нас? — настоя големият. — Корабът ти да не объркал хиперпространствен преход?

— Казах, че не зная. Ако трябва да бъда точен, самоубих се.

— Велики Гауреон! Това нищожество е посегнало на живота си — дочу се мърморене в околната тълпа. — Мястото му съвсем не е тук, какво прави всред нас?

— И аз мисля същото — каза човекът. — Не предполагах, че отвъдното е населено с изроди.

— Не му обръщайте внимание — рече грамадното чудовище, което първо го бе посрещнало. — Ще те заведе при Разпределителят, той ще реши какво да те прави. Казвам се Когритах, ако това толкова те интересува. В другия свят бях велик войн.

— Алекс Блитнер — протегна ръка човекът, но крайникът му мина през лапата на страшния извънземен войн.

Едва сега разбра, че е безтелесен.

Разпределителят сякаш изникна от нищото, по което се бяха появили панорами на нещо като жабунясали блатата. Представляваше огледална сфера, която слабо пулсираше.

— Имаме проблем, о, много почтени! — започна с обясненията Когритах. Не можахме да установим от къде се е взело това същество.

— Ще се пороя в Централната памет — отвърна Разпределителят. — Ти имаш ли си име? — попита той Алекс с гробовен глас, който се разнасяше неизвестно откъде.

Наскоро умрелият човек се представи и огледалното кълбо доста учтиво го помоли да изчака.

— Ужас! До сега няма такъв случай! — прогърмя отново мъртвешкия глас. — Ти си човек без съдба! Как да подобря кармата ти, тогава? Никога нищо не си изпитвал, не си грешил, не си научил, не си направил изводи, не си извадил поуки и така нататък. За две хиляди прераждания си толкова плосък и равен, че „компютърът“ без да иска ти е изтрил „файла“. Теоретично те няма, а все пак съществуваш. Затова, съгласно теорията на вероятностите, би могъл да попаднеш навсякъде, и ето че ми се изтърси на главата.

Докато Алекс се чудеше къде точно би могла да се намира главата на едно огледално кълбо, то започна да пулсира в синкаво сияние. Във вътрешността му сигурно ставаше нещо.

— Ако повредиш Разпределителя, сигурно ще намерим начин да ти отмъстим — рече загрижено Когритах. — Само той може да ни върне в нови тела.

— Не съм го искал — опита се да се оправдае Алекс. — И досега не разбрах, това наоколо рай ли е или ад?

— Не разбирам за какво говориш — отвърна голямото чудовище. — Сигурно е нещо свързано с примитивната ти религия. Това наоколо е зоната на Великото Разпределение. Тук обсъждаме грешките си и се опитваме да ги поправим чрез поредно съществуване, като чакаме ред за ново тяло.

— Будистите на Земята твърдят същото — рече човекът. — Така че нищо ново под слънцето.

— Ела по-близо до мен, нещастнико — прокънтя гробовния глас. — За малко да ми повредиш структурите, поради голямото ми напъване.

— Отивай, сигурно ще те разпреди по бързата процедура — окуражи го Когритах. — Беше ми любопитно да се запознаем. Желая ти успех, ако повече не се срещнем.

След проявената любезност, грозното същество вече не изглеждаше толкова страшно и Алекс смело се доближи до огледалната сфера.

— Главният програмист отказа да се занимава с нищожество като теб, което никога досега не е изпълнило мисията си. Затова се принудих сам да ти създам нужната карма.

— Мога ли да попитам каква е? — обади се плахо Алекс.

— Сам я съставих, ще имаш достатъчно дълго време за нейното коригиране, после ще видим дали заслужаваш постоянен „файл“. Засега ще продължаваш да се движиш из вселената по волята на случайността, но където ѝ да се окажеш, ще трябва да извършваш само добри дела. Създаването на съдбата ти ще зависи от твоите бъдещи действия. Всеки Разпределител, на когото попаднеш, ще се занимава с новото ти прераждане. За твое сведение, вече съм те програмирал като бивш убиец на собствения си вид, насилник над органични и механични същества, лъжец сред себеподобните си, крадец на свещени реликви и така нататък, няма смисъл да изброявам гадостите които измислих, но те са добро начало за твоето бъдещо развитие като разумно същество, особено като се има предвид, че сега си едно нищо.

— Няма що, добре си ме подредил — опита се да възрази Алекс, но вече се намираше под обвивката на голямо кожесто яйце и мърдаше енергично с крачета, готов да се излюпи.

Беше се преродил в подобно на гущер разумно същество, което обитаваше гореща планета, обикаляща около оранжево слънце.

В бързината си да го отпрати възможно най-бързо, Разпределителят бе претупал програмата, която трябваше да изтрие в паметта му сведението за кармата и споменът за предишният му живот, а тази информация щеше да се натрупва и през следващите му прераждания. Така че Алекс, когото впоследствие кръстиха Кррруит, знаеше какво да прави. През следващите години той се превърна в покровител на бедните гущерообразни, които се наричаха крикони, основа три ордена на „Благото почесване“, опълчи срещу жестокото управление на Върховния жрец Клаапт. Той оглави бунта срещу него и накрая беше обезглавен на площада на главния криконски град — Коркомития, което го превърна в национален герой.

Следващото му прераждане го прехвърли в тяло, което по-късно го направи безпощаден войн от армията на твърдотелите, които отстояваха собственото си съществуване. Те непрекъснато воюваха с безпощадните медузи от съседното съзвездие, които познаваха единственото удоволствие да унищожават всичко, годно да мисли.

Многото крака и ръце на Алекс, чието име сега се изразяваше с къси и кратки потупвания по хитиновата обвивка на тялото му, умело му служеха да борава с пулта за управление на една от бойните космически единици. Точното му излизане от хиперпространството, винаги в тила на врага, майсторското боравене с деструкторите на материя и протонните разрушители, скоро му донесоха славата на велик борец за оцеляването на народа си. Когато все пак медузите успяха да го анихилират, той вече бе придобил славата на спасител на твърдотелите.

Поредният Разпределител дори не го остави да се огледа, къде е попаднал, а веднага го изпрати във воден свят, където зае тялото на току-що излюпено мекотело. Първото нещо, с което се зае след като порасна, бе да ликвидира канибализма между съплеменниците си, а второто, да усъвършенствува езика от шарки и форми, които се изписваха по телата им. След това ги научи да отглеждат изкуствено други плуващи организми, които поради глупостта си, единствено ставаха за храна. С течение на времето, племената на мекотелите постепенно се обединиха и бързо се превърнаха в достоен народ от мъдри водни философи. За краткия си живот, 0, както сега се наричаше, постигна повече, отколкото би си представил всеки друг негов сънародник. След като умря от собствена смърт, най-видните мекотели от народа му три дни полюшваха пипалата си над безжизненото му тяло, което бе израз на върховна почит. После го изядоха ритуално, но това беше акт на свещенодействие, което нямаше нищо общо с канибализма.

В това прераждане, поради подобрената си карма, Алекс се оказа в тялото на ремонтирано изкуствено същество от клас 11 — най-високият, който се произвеждаше в производствената номенклатура на машинна цивилизация ++-. Благодарение на програмираните си качества, той бързо се изкачи по стълбата на машинната йерархия и първото, което нареди, след като се добра до много висок пост, бе да се спре претопяването на повредените събратья от по-нисък клас. За в бъдеще всеки от тях щеше да бъде надлежно ремонтиран. След това той построи много храмове и въведе в тях задължителни литургии, отправени към възхвала на Главния Програмист. Под вещото ръководство на Алекс, който сега притежаваше само регистрационен

символ, всички изкуствени същества постепенно станаха много благочестиви.

Новото му съществуване му харесваше — не боледуваше, не усещаше болка. Подменяше чиповете и схемите си с все по-добри, тъй като производствените изкуствени интелекти непрекъснато ги усъвършенствуваха. Портативния реактор в тялото му от титанова сплав не усещаше глад и тъкмо си бе въобразил, че ще живее вечно, когато слънцето на системата се превърна в свръхнова звезда, която изпепели всичко в близкия космос.

Странствуванията на душата му продължиха. Той попадеше в телата на разумни гъсеници, мислещи растения и всякакви невъзможни същества, оказваше се в кристални структури, аморфни маси и автономни информационни полета, но по различни причини, довели до термина „смърт“, винаги по някое време ги напускаше. Случайните Разпределители не се стараеха в избирането на новото му местожителство.

Този път попадна на един от тях, който почти мигновено го прехвърли в някакво меко и космат тяло. Алекс погледна опашката си и инстинктивно потърси цицката на майка си, от която упорито се опитваха да го избутат неговите събратя. Но той беше най-големият и най-силният, така че бързо отстрани конкуренцията. Докато растеше, той установи по някои признаци, че е попаднал на вече познато място. Намираше се на Земята, но хората липсваха. Околната местност представляваше нацърбен пейзаж от развалини, от които бяха избуяли хилави растения.

Тъй като беше запазил в паметта си информацията за предишните прераждания, Алекс бързо се ориентира в семейството на мутиралите сиви плъхове, които отдавна бяха станали разумни. През изминалите няколко хиляди години кармата му почти беше завършила цикъла си и благодарение на добрите му постъпки, бе изчистена от негативни последици. Но той по навик се зае с извършване на нови полезни дела.

Народът на плъховете беше оцелял в тунели и канализационни шахти, пукнатини и пещери, бе надживял студа, глада и мизерията, и се бе заел с бързото премахване на пораженията, останали след

сблъска на огромния астероид със Земята. Това бе довело до изчезването на конкурентното гадно човечество и сега по отново огряната от слънце повърхност на планетата кипеше оживен труд.

Алекс постепенно се превърна в голям просветител, който прилагаше наученото в различните чужди светове във всички сфери на новосъздадената промишленост и селско стопанството. На десет годишна възраст, макар и малко позакъснял, той се ожени за красива кафява женска, която му народи много деца.

Един ден, вече трийсет и пет годишен, Алекс се почувства на границата на силите си, за кой ли път Смъртта му отправяше покана. Той погледна към двама от внуците си, които си играеха около него, после лениво започна да се рови в спомените си. По някое време стигна до старческия дом, откъдето бе тръгнала одисеята му и с отвращение се сети за самоубийството си. Никога повече нямаше да постъпи така, сега всичко изглеждаше толкова различно.

Многомилиардният му народ бе изградил стройна социална система, в която всички се трудеха за всеобщото благо, а междуличностните разпавии се наказваха строго. Алекс бе оформил учението за Висшия морал, под негово ръководство бяха създадени университети и изследователски лаборатории, в които се разработиха стотици нови технологии. Предстоеше производството на първият хиперпространствен двигател, с който опашатите щяха да овладеят дълбокия космос. Остатъците от човешките развалини отдавна бяха почистени, на тяхно място вече се издигаха екологично чисти и спретнати градове, а добре гледаните полета раждаха вкусна реколта от генно модифицирани, хрупкави семена. Синовете и дъщерите му бяха станали професори, многобройните му внуци го даряваха с непрекъсната обич. Този път изобщо не му се умираше.

Той не можеше да знае, че поради многобройните добри дела, извършени от него, Главният програмист щеше да го превърне в Разпределител, необходим за нуждите на новопоявилата се цивилизация в кълбовидната галактика М16, а това само по себе си, означаваше повишение в йерархията на разумите. Може би след няколко хиляди века щеше да стигне до Висшите информационни полета и тогава времето щеше да престане да го притеснява, тъй като там то напълно липсваше.

Засега Алекс Блитнер, наречен от народа си Великият, беше напълно доволен от изживяното досега, а опашатите възнамеряваха да му издигнат паметник.

— Само аз имам такъв добър и умен дядо — изцвърча до него най-малкият му внук.

— И аз, не само ти! — добави сестричката му и завъртя гневно опашчица.

За първи път от всичките си съществувания, Алекс щеше да умре **МНОГО ЩАСТЛИВ.**

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.